

ffes, uden at dog gavnlige Forandringer i det tilstedeværende Forhold umuliggjøres.

Mindretallet maa tillige fremhæve, at Lovforslagets §§ 2 og 4 ere saaledes affattede, at de ved at vedtages uforandrede maae antages at ville gjøre Forandring i de gjældende Bestemmelser om Selveierjords Sammenlægning og Udstykning, og at der ikke er Grund til ved dette Lovforslag at gjøre Forandring i disse Forhold for Selveierjords Bedkommende, hvorfor Mindretallet foreslaaer Forandring i disse Paragrapher.

Det nævnte Mindretal maa endvidere bemærke, at det ikke kan finde, at der er tilstrækkelig Grund til, saaledes som i Lovforslagets § 10, 1ste Stykke, foreslaaet, at lade det Fæstevang undergivne Bøndergods, der sælges til Fæsterne til Selveiendom eller Arvesæfte, strax ved Salget være frigjort fra Fæstevang, idet just disse Kjøbere i Reglen ikke ville sætte Pris paa en saadan Frihed, men denne kan tænkes at kunne blive benyttet til Inddragelse af Bønderjord under Hovedgaard eller til paa visse Egne at fremkalde Sammenlægning af flere Gaarde i en større Grad, end ellers vilde blive Tilfældet, og den i Forslagets § 10, 2det Stykke, indeholdte Bestemmelse er efter Mindretallets Formening i ligefrem Strid med den Gieren tilkommende Ret, ligesom dette ogsaa gjælder om den af Udvalgets Fleertal under Nr. 25 foreslaaede forandrede Affattelse af denne Paragraph og tillige om den under Nr. 24 foreslaaede nye Paragraph, og disse Bestemmelser ville endog efter Mindretallets Formening i høj Grad virke til at forhindre Fæstegodsets Overgang til Selveiendom. Mindretallet maa derfor fraraade disse Forslag og som Følge deraf ogsaa Lovforslagets § 11.

Et andet Mindretal (Se oven i us) kan anerkende, at det vil være i det Almindeliges Interesse, at Fæstegodset efterhaanden gaaer over til Selveiendom, og seer meget vel, at, da det Forsøg, der ifjor gjordes paa ved en almindelig Lov at opgjøre Mellemværendet mellem Godseierne og Fæsterne, er strandet, vil man søge i Overensstemmelse med den Tankegang, Udvalgenes Betænkninger. Ordentl. Saml. 1870.

der frembragte Loven af 19de Februar 1861 ved yderligere Indskrænkninger i Brugen af Fæstegodset deels at forbedre Fæsternes Stilling, deels at gjøre Godseierne mere villige til at sælge. Paa denne Betragtning hviler Loven af 25de Juni dette Aar og det Forslag om de 50 Aars Forpagtninger, Regjeringen iaar har indbragt; paa samme Betragtning endelig hviler det foreliggende Forslag. Dette gaaer ud paa deels at bevare den nu under Fæstevang værende Jord for Fæstebondestanden (§§ 1—4 og 7), deels at indføre meget vidtgaaende Indskrænkninger i Fæstegodsets Brug, der endnu yderligere ere bleve stærkede ved Fleertallets Endringsforslag. Saavidt som man her er gaaet, kan jeg ikke følge med. Det kan anerkendes for rigtigt at stille 50 Aars Forpagtningerne ind under den almindelige Fæstelovgivnings Bestemmelser, for ikke igjennem saadanne Forpagtninger at lade en Mulighed aaben til at unddrage sig disse. Jeg har derfor seet mig istand til at gaae ind paa det hertil sigtende Regjeringsforslag. Ligeledes er det forsvaaret at indføre saadanne stærkende Bestemmelser i Fæstelovgivningen, der indskrænker Godseiernes Brugsret paa en saadan Maade, at det vel paa den ene Side gjøres umuligt i nogen større Grad at unddrage Fæstejord fra Fæstevangen; men at dog paa den anden Side en i det Almindeliges Interesse liggende oeconomicke Anvendelse af denne Jord ikke aldeles umuliggjøres, og at Godseiernes Eiendomsret ikke med Rette kan siges at blive krænkter. Endelig kan der anføres Meget for nu heelt at ophæve Bevillingsmyndigheden paa dette Omraade, om end jeg maa forvare mig imod at dele Fleertallets Betragtningssmaade, hvad dette Forhold angaaer.

Hvad de enkelte Paragrapher og Endringsforslag angaaer, bemærkes følgende:

Til § 1.

Den nu bestaaende Ret til at inddrage Bønderjord til Skovavlæg kan ikke længer anses for nødvendig i sin fulde Udstrækning; men paa den anden Side heelt at ophæve den vil neppe være hensigtsmæssigt. At be-